

Pastir.

Tam gori, tam gori za tretjo goró
Planina dviguje v nebó se,
Iz dalje srcé omedleva na njó,
Obrača na njó mi okó se.

Razmakni predgorja se temnega zíd,
Zavesa meglena, izgíni!
Naj svóobodno zopet se pase mi víd
Po mojej, po mojej planíni.

Oj, pašniki solnčni, lesovje temný,
Vi viri, potoki studení,
Ti, slap moj grmčči, ti, selo mirný,
Pri srci ko někdej ste meni!

Željón, kakor ded náš v izgúbjeni raj,
Jaz gledam na trate planinske,
Solzčč se ozíram na mesta nazaj,
Kjer sanjal sem sanje detínske.

Tam, srečen pastirčček, sem, glásno pojóc,
Veselje srcá razodeval,
Poslušal je potnik po dolu gredóc,
Moj drug mi je z ónkraj odpeval.

Britkósti in bóli tam nísem poznál,
Pijóc le sladkósti sem rasel; —
Da bil bi pač vedno tam gori ostál
In čede očétove pasel!

A vrgla osoda nemíla me je
Od dóma vže v rosnej mladósti,
In s kupo modrósti pojíla me je,
Še bolj me je s kupo britkosti.

Postal sem mej svetom drugačen pastír
In čedo zdaj čuvam slopečo;

A vsáhníl veselja je prejšnjega vír,
Izgúbil življenja sem srečo.

Onémel je petja veselega glas,
Srcé mi teró bolečine; —
Zakaj sem zapústil te, rojstvena vás,
Zakaj sem vas pústil, planine!